

(Tämä tarina on mahdollinen kohtaaminen kirjastani, jota kirjoitan. (Saattaa hämmäntää) Muutamia selvennyksiä: Serpy on rakastunut Ketsu nimiseen sekarotuisen koiraan. (Muistuttaa puoli pystykorvaista belgian paimenkoiraa, malinois) Vaaleahko pohjaväri, ruskeat merkit ja pari valkoista viivaa rinnassa. Ketsu on pitkäaikainen ystävä Serpylle. Serpy on myös hyvin paljon belgian paimenkoiran näköinen, paitsi naaraan silmät ovat normaalia isommat ja ruumis on sirompi ja kevyempi. Hänellä on myös normaalia isommat korvat. Väri on "Tummansininen" (Lähes musta). Hope you like it! Anteksi vielä etukäteen... Ensimmäinen "Julkaisemani" novelli... :D) SERPYN YÖ. Kuu loisti taivaalla valaisten yöllisen, rauhallisen niityn. Metsä niityn reunalla oli tumma, hiljainen ja jopa pelottava. Varjoja oli piirtynyt kaikkialle. Hento usva oli levittänyt aavemaiseksi verhoksi ruohonkorsien tasolle. Hieman kylmä, mutta raikas tuulenvire sai usvan liikahtelemaan hieman. Niitty muistutti nyt aavemaista merta. Niityn toisella laidalla oli rotko. Sen pohjalla virtasi matala joki, jonka vesi oli kirkasta ja puhdasta. Veden pinta välkehti leikkisästi peilaillen kuun valoa. Muutamat virran pyöristämät kivet näkyivät ylös asti. Yhdellä niistä istui rastas. Se oli nukahtanut joen ja yön rauhallisiin ääniin. Taivaalla ei näkynyt yhtäkään pilveä. Tähdet loistivat kirkkaina tummaa yötaivasta vasten. Noiden kauniiden tähtien alla, aivan rotkon reunalla oli suurehko kivi. Kiven päällä makaili hahmo, jonka jäisen siniset, kylmät, hieman etäät silmät tarkkailivat niittyä. Hahmo oli musta, hieman sinertävä, kauniin siro naaraskoira. Hänen pystyt korvansa olivat taakse käännettyinä, mutta rentoina. Naaras nosti katseensa taivaalle. Hieman etäinen, kysyvä katse tutki tähtiä. Naaraan nimi oli Serpy. Pari kyyneltä valui naaraan poskea alas. Serpy muisteli parin viime taisteluiden tapahtumia. Hän muisti lähes täydellisesti ystävänsä Ketsun sanat: "Serpy... Sinä et ole hirviö. Sinulta ei kysytty haluatko tuollaisen elämän. Et voinut päättää mitä sinulle tehtiin. Vaikka olisit kuolematon, tunnen aina samoin sinua kohtaan". Serpy tiesi hyvin, mitä Ketsu tarkoitti kuolemattomuudella. Naaras puristi silmänsä tiukasti kiinni. Viha, suru, pelko ja ikävä raastoivat naaraan sydäntä. Hän olisi halunnut huutaa kovaa. Niin kovaa, että kaikki olisivat kuulleet sen, mutta ääni ei vain kantanut. Kyyneliä alkoi valua vuolaana virtana pitkin naaraskoiran poskia. Hän muisti vieläkin Ketsun kauan sitten tekemän lupauksen: "Vaikka mikä olisi, rakastan sinua kuolemaan asti ja sen jälkeenkin". Nyt Serpy ei enää kestänyt. Hän purskahti itkuun. Siniset silmät hän oli sulkenut tiukasti yhteen. Kyyneleet virtasivat naaraan poskia pitkin ja tippuivat kivelle, jolla naaras makasi. Serpyn mielen oli täyttänyt kaipaus. Hän ikävöi parasta ystävänsä, rakkauttaan, ainoaa syytä elää. Pikkuhiljaa naaras alkoi rauhoittua. Hän huokasi syvään ja sai kyynelvirran loppumaan. Serpy avasi silmänsä ja katsoi ylös taivaaseen. Tähdet olivat uskomattoman kauniita. Naaras ajatteli, että varmasti Ketsukin katselisi samoja tähtiä jossakin... Lähellä tai kaukana. Serpy muisteli niitä ihania öitä, jolloin oli saanut vain painautua Ketsun lämmintä ja pehmeää kylkeä vasten. Hän oli saanut vain olla ja nauttia läheisyydestä, lämmöstä. Nyt naaras kuitenkin oli yksin. Vaikka ikävä ja suru painoivatkin hänen sydäntään, Serpy tiesi löytävänsä Ketsun. Vähitellen hän rauhoittui enemmän ja painoi päänsä etujalkojensa päälle. Hiljalleen naaraan jääsiniset silmät painuivat kiinni ja hän nukahti.